

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Laub, H. FRA: Mynster, Jakob Peter (1816-07-23)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Laub, H. FRA: Mynster, Jakob Peter (1816-07-23)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 126. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000077.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Land.

Kjøbenhavn, 23de Julii 1816.

Skiøndt Du just ikke er en Mand, som man skal gjøre mange Complimenter for i Henseende til forsømt Brevvexling, saa tiener dog til min Undskyldning, at et Brev til Dig har ligget over et Aar i min Pult og ventet paa, at jeg skulde faae at vide, naar den agende Post gaaer. Dette har jeg rigtignok endnu ikke opdaget, men da jeg for Alvor har foresat mig at berige mine Kundskaber i denne Henseende, saa ville vel ikke mange Uger hengaae, inden disse Linier ere i Dine Hænder, og, foruden hvad Øvrigt jeg kan lægge i dem, lade Dig vide, at jeg virkelig har havt i Sinde at sende Dig det andet Bind af mine Prædikener, ligesom det første, da det kom fra Pressen, og at det ikke er Dig, jeg har glemt, mens. 127kun Posten. Nu sender jeg Dig vel ikke dette Bind, da jeg af Dit Brev til min Broder kan formode, at Du har det; derimod sender jeg, hvad Du har forlangt, min Afhandling om „Nathan“ *) og min Disputats **), og endnu en thdsk Brudevielse ***).

Hvad Du har sagt om mine Bøger, har, som Du vil troe, glædet mig. Man har kun lidet Gavn af deres Bifald, som have Roes tilrede for Alt, og i Grunden aldrig lære, hvorom Talen er. Ogsaa det egne Bifald er ofte forgængeligt nok; naar man har skrevet noget, omarbejdet, rettet, filet det, og endnu dertil læst 2 Correcturer deraf, bliver man saa mæt deraf, at man neppe gider see det mere, og at man kun bemærker Feilene derved. Jeg veed vel, at det, jeg stræber at udtrykke i mine Bøger, ikke er at foragte; men Bøgerne selv synes mig ofte saa dunkle, mangelfulde, kolde, at jeg neppe veed, om Nogen kan læse deri, hvad der var i mig, da jeg skrev dem. Derfor giver det Opmuntring at høre, man er forstaaet, hvor og som man ønskede; og jeg takker Dig, fordi Du har sagt mig det.

Hvad mig videre angaaer, da lever jeg i det Hele meget vel, for saa vidt det er givet Mennesker, og jeg paaskønner, at jeg har saare Meget, som kan udslette Alt, hvorved stundom Begivenheder, Personer og jeg selv kan finde paa at plage mig. Jeg har nu været gift et Aar, og min Kone har for 2 Maaneder siden bragt mig en Søn. Med min Stilling som Præst i Kjøbenhavn har jeg megen Aarsag at være tilfreds. Vel skal man mangan Gang prædike, naar man er dum, men det er en Lykke, at Omstændighederne ikke tillade at opsætte Arbejdet, til man selv synes sig klog nok dertil, thi da vilde meget Lidet blive udrettet. Det nye Skolevæsens. 128volder mig stundom endeel Bryderier, da det drives med en smaalig collegial Despotisme, som generer, og med en Vigtighed, som ofte ærgrer mig. Vistnok ere Skoler meget nyttige og nødvendige Anstalter, men de ere virkelig ikke Alt; fra dem vil Menneskehedens Forædling aldrig udgaae. Skole-Underviisning er endnu ikke Opdragelse, og selv Opdragelsen er ikke Menneskeslægtens vigtigste Anliggende, som man udskriger den for. Var den dette, da maatte stedse den nærværende Slægt opofre sig for den tilkommende, og der kom aldrig noget Resultat. Voxne ere mere end Børn, og dersom de Voxne ikke først begynde at være, hvad de skulle, ville de heller ikke kunne lære deres Børn det. Et Folks Herlighed bestaaer ikke deri, at enhver Dreng og Pige kan skrive, men snarere deri, at de, hvis Sag det egentlig er at omgaaes med Bog og Skrivt, have Tiid og Opmuntring til at læse og skrive Andet, end Lister og Erklæringer og Indberetninger og Kievlerier. Imidlertid faaer man at bruge Omstændighederne, som de ere, og jeg for min Deel har Gudskeelov med mange andre Mennesker at skaffe end med Skole-Directioner og-Commissioner. — Fremdeles har jeg mangeslags Planer og Udsigter, som fornøie mig. Naar man først har begyndt at lade trykke, har man derved aabnet sig en ny Verden, og hvori man har mere Magt til at gjøre, hvad man vil, end i den øvrige Verden. Hvorvel jeg nu maa indskrænke mine Forhaabninger om det, jeg tør vente at faae udarbejdet, saa har jeg dog stedse Noget for. Endeel mindre theologiske — og andre — Afhandlinger haaber jeg efterhaanden at faae færdige. Om et Par Aar udgiver jeg formodentlig et nyt Bind Prædikener, eller maaskee hellere en heel Aargang. Forelæsninger over Psychologien, som jeg holder i Pastoral-Seminariet — naar nemlig dette maadelige Seminarium har Alumner, hvilket for nærværende Tiid ikke er Tilfældet — tænker jeg og engang at udarbejde for Pressen. Jeg har ogsaa stundom Lyst til at samle det Bedste af hvad jeg siger mine Confirmander i en religiøss. 129Læsebog. Videre har jeg for mange Aar siden samlet Meget til en Historie af de tre første christelige Aarhundreder; Udarbejdelsen deraf vilde være en meget anstændig Syssel for ældre Aar, dersom disse bleve nogenledes rolige. Hermed, og med meget Andet, som jeg ellers har tænkt paa og fremdeles kan komme til at tænke paa, haaber jeg at kunne gjøre mig mange Timer meget behagelige. — Endnu anvender jeg endeel Tiid paa Revisionen af det R. T.'s Oversættelse. Det er et vanskeligt Arbejde, og man vil vel ikke fordre Mere, end Omstændighederne tillade. Noget bliver anderledes, end jeg vilde det, men i det Hele troer jeg, man vil have Grund til at være tilfreds.

Saa Meget om mig. Hvad Dig angaaer, da rører det mig ikke meget, at Du mener at blive dum, thi Sligt har Du meent i mange Tider; og mener Du da ikke, at andre Folk ere dumme? Dette kommer og gaaer, og man mener det ofte, naar man har Snue, eller Gigt i Hovedet, uden at det derfor er saa; det er kun et Phænomenon, intet Noumenon. — Det har fornøiet mig, at Du er trukken ind i det litteraire Selskab i Odense. Om slige Selskaber end intet umiddelbart stort Resultat afgive, have de dog ofte den Nytte at holde Folk levende, bringe dem sammen, og tvinge dem til at gjøre Noget. Saaledes haaber jeg, at Du ogsaa vil blive tvungen, og det vilde være mig meget kiert at see Noget fra Dig. — Kom snart herover og lad os mundtlig forhandle mangeslags Anliggender, kom og lad os see Dig, og see os, og min rare Kone, og hvad øvrigt Rart Kjøbenhavn har. Hils Din Kone hierteligst, og lev vel, Du Gode!

Din

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

J. P. Mynster.